

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 7. kimovca 1894

List 36.

Poziv bratom duhovnom!

Večkrat že je ljuba „Danica“ prinesla kratke notice o prelepem društvu, ktero se iz Pariza sem čudovito naglo razširja po vsem svetu, z imenom: „Confraternitas Sacerdotalis adorationis sanctissimi Sacramenti.“ Pij IX blagega spomina izrekli so pred leti o novem društvu to-le sodbo: „Ta misel prihaja iz nebes, o tem sem do cela prepričan; Cerkev potrebuje kaj takega.“ — Da, zares, to društvo in njegova pravila prihajajo iz nebes; a iz nebes siplje se tudi obilni blagoslov na vse, ki so tako srečni, da pripadajo temu nebeškemu društvu. O tem more se prepričati vsakdo, ki prebere le nekaj številčk prelepega društvenega mesečnika „Eucharistia“, in v njem posebej stalno rubriko: „Parlament der Priester der Anbetung.“ — Gotovo je, da hoče po tem društvu najprej v naših srcih zanetiti „ignem divini amoris“ On, ki je rekel: „Ogenj prišel sem na zemljo prineset, in kaj hočem, kakor da se vname!“ In če so tega ognja prešinjena serca pastirjev, morajo se v kratkem vneti tudi serca ovčic!

O tem društvu prinesel je goriški cerkveni list „Folium periodicum“ v 2. števil. t. l. naslednje lepo priporočilo:

Vexillum ante oculos meos prestat, cujus inscriptio: „Adveniat regnum tuum Eucharisticum“: sub hoc glorioso ac salvifico emblemate iam viginti-quator millia¹⁾ sacerdotum in uno congregatorum actu militant, inter quos tres et quinquaginta Episcopi et duo Cardinales S. R. E.

Cum primum hac de nova societate verbum nobis factum sit, ut in hisce foliis opus hoc commendemus, diximus: Iam de existentibus societatibus satis; quid nova aggredi? Sed statim rem maturius perpendentes mentem mutavimus: quippe, quodnam hoc opere altius, sanctius, efficacius pro nobis? In qua sententia nos insuper firmavit epistola alicujus juvenis confratris, qui hoc opus iam exercens praeclaros exinde percipit fructus.

Si e Gallia satanicum erupit, nostro saeculo tam dirum, contra Christum bellum, e Gallia quoque

¹⁾ Kakor poroča zadnja števil. „Eucharistiae“, jih je sedaj že 30.000!

opera mirifica salutis nobis provenerunt et perveniunt, quae in Christum amorem maxime fovent eiusque regnum in terris dilatant, uti sunt Apostolatus Adorationis, Opus Propagationis fidei, Sanctae Infantiae, Adorationis perpetuae. Etiam haec, quam modo commendamus, Associatio centrum Parisiis habet prodiitque ex Rev. Patre Eymard, qui est Fundator Congregationis Patrum Sanctissimi Sacramenti. Is, cum Summo Pontifici Pio IX propositum aperuisset huius erigendae Associationis, hisce fuit verbis Pontificis in sua firmatus intentione: „E coelo venit haec idea, de hoc omnino suadeor, Ecclesia hoc opere indiget: omnia sunt media impendenda ad cognitionem SSmae Eucharistiae extendendam.“ Serius Leon XIII adprobationem Societati per Breve impertitus est; unde postea Episcoporum multi in suis dioecesibus ferventer eam commendarunt.

Operis finis est, Sacerdotes eo adducere, ut Sacramento Altaris usque propiores, per longiores Sanctissimi visitationes ab hoc divinissimo Sacramento vitam hauriant fervidiorem, quod est principium, medium et finis sacerdotii.

Tendit eo porro haec Societas, ut sic congregatos presbyteros vinculo intimiori charitatis liget et una vita in eodem spiritu viventes ad mutuam excitet aedificationem et fulcimen, eosque invicem iuvet subsidiis per participationem precum, meritorum et bonorum operum, quae a tot millibus confratrum obvenit.

Sic etiam fiet, ut Sacerdotes veri evadant Eucharistiae Apostoli, per quod in seipsis et in fidelibus fidem, reverentiam et amorem in Sanctissimum Sacramentum promoveant.

Haec Associatio in eo praesertim consistit, quod quivis Sacerdos ad horam non interruptam adorationis coram Sanctissimo quavis hebdomada ducendam se obligat: dies et hora arbitrio cujusque relinquuntur: in fine mensis quilibet debet Directori associationis libellum orationis mittere, in quo nempe horam et diem adorationis peractae indicat.

Potest etiam Subdiaconus huic operi inscribi. Nomen sociorum debet esse in catalogo insertum. Semel in anno Missa pro defunctis sociis celebratur.

Pretium unius floreni solvitur, quo folium associationis („Eucharistia“) recipitur.

Ast modo audiat, quid confrater noster de sua experientia scribat:

„Ex quo huic Societati nomen dedi, videor resurrexisse: me prorsus alium sentio. Quam chara mihi est illa hora, qua in hebdomada meditationi eorum Sanctissimo inhaereo! Quomodo hac hora Christus adoratore purificat, illuminat de iis, quae sunt in animarum bonum; quomodo eum inflammat ad sanctum opus illique benedicit! Tunc Sacerdos facilem de infinita charitate Jesu sermonem habet, postquam ipse de hac meditato sit charitate. Tunc auditores facile commonet, ut charitati Christi per charitatem respondeant. Expertus sum et omnino suadeor non dari medium efficacius ad proprium gregem meliorandum, quam si hic coram Sanctissimo dirigatur et in eo charitas in Sanctissimum foveatur.“

„Commovet me gaudium, cum video coram Tabernaculo poenitentem ingemiscere, quem nuper Christo in hora adorationis commendavi!... Etiam viros iam conspicio saepius Communioni appropinquare. Singulari vero perfundor laetitia, cum vespere copiam fidelium utriusque sexus conspicio in ecclesia Christum adorantium...“

Takih poročil nahaja se v mesečniku na stotine; kar je tu izkusil in popisal le eden ud, Slovenec, izkuša dan na dan 30.000 društvenikov, duhovnov-molilcev! Sad tega društva je zares velikansk in neizogiben za čedo in za pastirja-uda. Bratje duhovni, dajte, prepričajte se sami o resnici teh besed z vstopom v to prelepo družbo; prelepa je zares po svojem namenu in po uspehih svojih.¹⁾ Nikomur ne bode žal, da se je pridružil tej veličastni armadi, ki se zbira okolu svojega vojvoda, Kristusa v tabernakeljnu, da od tamkaj — iz tabernakeljna — dobiva povelja in navode, kako pokončevati kraljestvo satanovo. Vsakdo — prepričan sem — bode Bogu hvaležen, da mu je dal spoznati to prekrasno družbo. Kako ginljivo je brati v „Eucharistiji“ n. pr., kar piše star duhoven: „Hvala Bogu, da mi je dodelil milost biti ud „Duhovnov-častilcev“, posebno ko senior-ju škofije! Kolika milost!“ — Ali pa drugi: „Od Jezusa v Najsvetejšem Zakramentu razliva se nov, nepričakovan blagoslov čez moja stanovska opravila.“ — Tretji prosi tako-le:

„Za božjo voljo Vas prosim, ne izključite me! Zaslužil sem to gotovo; ali grozno bi mi bilo izločenemu biti iz te prelepe duhovske družbe“ — i. t. d.

Kdor želi pristopiti, naj na dopisnico zapiše, da želi biti naročnik lista „Eucharistia“, in da ob enem pristopi k društvu „Sacerdotum adoratorum.“ Dopisnico (ali — če pošlje ob enem 1 gld. za list — nakaznico) naj adresuje na preč. g.: Karl Krasa, Cooperator in Wien, VII/3. Pfarre Altlerchenfeld; ta gospod so namreč vodja društva za Avstrijo.²⁾ Dobi na to najprej vse letos izišle štev.

¹⁾ Kakor poroča 8. štev. letošnja mesečnika „Eucharistia“, podelili so sv. Oče društvenikom predpravo, ktero ima tudi „associatio perseverantiae sacerdotalis“, namreč, da smejo pričeti moliti Matut. c. Land. celo leto že ob 2 pop. prejšnji dan. Gotovo lep privilegij in praktičen!

²⁾ Ker omenjenega gospoda od 15. avgusta do 15. sept. ni doma, naj se pisma in denar pošljejo na naslov: „Direktion der P. A.“ — Feldkirch, Vorarlberg; to zadostuje. Tudi Tesnière se tamkaj naroča.

mesečnika in kmalu potem vsprejemno podobico s številko iz Pariza od osrednjega vodstva. — Za meditacije pred Najsvetejšim je najpripravnejša prekrasna knjiga: Tesnière, Handbuch der Priester der Anbetung, v 2. delih; I. del (vezan) 1-10 gld., II. del (vezan) 1-80 gld.; sicer pa se sme v tedenskih urah premišljevati pred Najsvetejšim, kar je komu drago. V zimskem času sme se ta ura doma opraviti ob hudem mrazu. — Vsako uro, ktero se je opravilo, zaznamuje se v „libellum“ s križcem (†), kateri se postavi pred dotični dan mesca. „Libellum“ ima pri nas v Avstriji obliko dopisnice in je tako vreden, da se more rabiti za 2 mesca. Ko je izpolnjen, kakor se tiče, odpošlje se vodju na Dunaj kakor dopisnica, s kolekom 2 kr. Pisatelj teh verstic pa ravna drugače: pošilja namreč vsak mesec (ne vsaka dva) „libellum“ z dotičnimi križi, a na naslovno stran zapiše posebne namene, ktere hoče priporočiti Najsvetejšemu; „libella“ namreč se iz celega sveta odpošljajo v Pariz v samostan očetov presv. Zakramenta, kjer ostanejo v posebni posodi po cel mesec pred Najsvetejšim, ktero je tamkaj vedno izpostavljeno Tako ravna skoraj vsi. Seveda se mora tak „libellum“ djati v kuverto, na ktero tiče kolek 5 kr. O kako rad usliši Jezus take prošnje, naznanjene Mu na „libellum“-u!

Na „libellum“ naj se ne zabi pristaviti številke, ktera je na vsprejemnej podobici. Ako bi kdo več časa — menda pol leta — ne poslal „libella“, izbrisan je iz družbe, kar se redkokdaj pripeti.

Če kdo želi še drugih pojasnil, naj se zaupno oberne na ta-le naslov: „Direktion der P. A. — Feldkirch, Vorarlberg“ — postregli mu bodo z veseljem. Sicer je pa zelo želeli, da bi se v vsaki škofiji, ali vsaj v eni na Slovenskem, imenovali škofijski vodje za društvo, kakor so drugod; s tem bi se društvo naglo razširilo.

Daj Bog, da bi se na ta skromni poziv, ki prihaja iz tabernakeljna, odzvali vsi duhovni na Slovenskem, ter pristopili k prekrasnemu društvu! — Adveniat Regnum Tuum Eucharisticum!

Duhoven — društvenik.

Otrok Previdnosti

ali

vijolica priserčne hvaležnosti

na grob mojega rednika slavnega spomina, papeža Pija IX.

VII.

Na Francoskem.

Leto 1880 bilo je eno najžalostniših v mojem življenju. Kakor sem že omenil, umrl je mesca svečana moj ljubljani pripor in učenik Mariani in 17. velikega travna kar hipoma prevzvišeni kardinal Pie,¹⁾ Poitierski škof. Tedaj postal sem vnovič sirota! Ti hudi udarci in mnoge pridige vznemirile so zopet moje živce; dispepsija ni prenehala in tako postal sem res bolan. Moj zdravnik zapisal (nasvetoval) mi je morske kopeli, vsled česar sem bil odrinil v Marzilijsko. Tu našel sem v svoje največje veselje izvrstno rodbino Marcorelles, ktero sem bil

¹⁾ Papež Leon XIII so ga 12. vel. travna 1879 za kardinala povzdignili.

že v Rimu spoznal; ta tako blaga družina postala je zame v mojem tako mučnem položaju orodje previdnosti božje. Blaga gospa Jožefina Marcorelles preskerbela mi je najprej med mojim zdravljenjem stanovanje pri nekem dobrem župniku in kmalu nato v bolnišnici sv. Janeza od Boga. Zdravil sem se od 20. mal. serpana 1880 do 28. vinotoka. Drugi dan napadla me je strašna kriza; med groznimi in stalnimi bolečinami ležal sem na postelji. 1. listopada dobil sem pretresljivo poročilo, da sta bila naša dva samostana v Beauchêne-u in Mattaincourt-u od vlade zaterta in so bili vsi moji sobratje iz njih izgnani; in še ne dovolj! Vsi, ki niso bili rojeni Francozi, morali so tekom 24 ur deželo zapustiti! Odveč bi bilo popisavati svoj prežalosten položaj: prehudo bolan na telesu in na duhu, v tujini, sem bil izključen iz svoje domovine Italije kot vojaški begun; poleg tega imel sem še cerkvenim sovražnikom tako sovražno ime! Vendar skerbela je ljuba Previdnost za svojega otroka. Kakor angelj iz neba prišla je blaga gospa Marcorelles-ova ter me prijazno povabila, naj se v njeno hišo preselim, da mene, izobčenega, obvaruje pred vsakimi oblastvenimi preiskavanji ter mi streže v boleznih. To ponudbo sem hvaležno sprejel ter sem nato pod imenom Pie Pilon¹⁾ šest mesecev skrit ostal v tem stanovanju. Z dovoljenjem marzilskega škofa napravila je hišno kapelico, da bi zamogel, kedar okrevam, v njej maševati. Med tem se je moja bolezen vedno hujšala; čutil sem veliko razburjenost in imel pogosto bruhanje in omotico; moja hrana bila je dolgo časa vsak dan le pol kozarca mleka, in celo še tega nisem mogel prebaviti. Družina mi je stregla, kakor da sem njen otrok. Posebna sreča zame je bila, da je bil jeden sin te družine mnogočislani zdravnik in me je mogel s svojim zvestim tovarišem zdraviti. Blaga gospa se ni zadovoljila z domačo postrežbo, temveč je naročila v ta namen dve usmiljeni sestri „od dobre pomoči (de bon Secours)“, kateri ste mi stregli, kakor dva angeljna. Ravno tako pisala je na mojega redovnega predstojnika v Rim, da naj mi koga pošlje, ki bi mi pomagal ter me tolažil. 2. svečana 1881 prišel je tedaj preč. general-vizitator, Albin Pardini, katerega prihod me je zelo razveselil. Prevzvišeni marziljski škof podelil je veliko milost, ko me je obiskal, da se postavi v moji sobi oltar, na katerem more gosp. Pardini maševati ter mi od časa do časa sv. popotnico podeliti. Moj spovednik bil je o. Gros, O. S. B.

Včasih bili so moji živci tako razburjeni, da nisem prenašati mogel niti najmanjšega šuma niti luči; zatorej so mi sobi zatemnili. Včasih se mi je toliko zboljšalo, da sem mogel obiskovanja sprejeti. Tako počastil me je benediktinski opat Gantey z obiskom ter mi podaril sprejetje v svoj red. Ravno tako obiskala sta me moj prijatelj opat Avguštin Léman²⁾ in salezijanec o. Bologna. Ko sem slišal, da je prišel v Marzilijslovo in sveti Don-Bosko, ustanovitelj Salezijancev, imel sem veliko hrepenenje videti ga. O. Bologna in gospa Marcorelles-ova prosila sta ga, naj k meni pride. 5. svečana spolnil mi je željo. Zelo sem se veselil ter ga prosil, ko sva bila

sama, naj mi izprosi od Boga zdravja. Don-Bosko dejal mi je, naj se v Božjo voljo vdam ter na smert pripravim; in ko sem ga vprašal, koliko časa da mi še ostaja, mi je odgovoril: „Praznik sv. Jožefa boste v nebesih obhajali.“ Nato odgovoril sem: „Obžalujem le, da svoje ljube matere še nisem spreobrnili.“ „Svojo mater boste lažje iz nebes spreobrnili,“ rekel je, dal mi blagoslov ter odšel. Zdaj se je bolezen zopet shujšala, omotica in druge slabosti so pogosteje in močnejše nastopale in so že pričakovali moje smerti.

Od mladih nog častil sem prav posebno sv. Jožefa; na njega sem tedaj popolnoma zaupal. Gospa Marcorelles-ova vedela je to ter dala zatorej od preč. g. kanonika Pardini-ja 9 ss. maš opraviti v čast sv. Jožefu. Sam sem molil, kolikor sem mogel, pa tudi drugi darovali so mi miloščino svoje molitve po Francoskem in drugod. In glej! 17. marca prosil sem za malo več mleka in 18. mogel sem, ko sem bil 58 dni preležal v postelji, pervikrat za nekaj časa vstati. Polagoma začel sem okrevati; še-le 21. mal. travna (vel. nedeljo) mogel sem sv. mašo opraviti; vendar ne brez vsega truda. Ni bilo čudežnega ozdravljenja, vendar je bila pomoč sv. Jožefa očitna. Sedaj poslali so me predstojniki za nekaj časa v Cannes, v jugo-vzhodni Franciji. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi

Iz Ljubljane. Katoliški dom, kakor smo že omenili o svojem času, je kupljen; zdaj je prashanje, kako in kaj, da bi postal popolnoma naš, ker kup znaša 26.000 gld. Ob koncu duhovnih vaj je preč. g. častni kanonik Jan. Rozman to reč sprožil in pričujoče navduševal, da bi pri tej tako važni zadevi pomagali po svoji moči. Reč je tehtna toliko bolj, ker „katoliški dom“ ima biti tudi sprejemišče naših katoliških delavcev, kateri imajo zdaj do 1. novembra večerne shode v najeti hiši „katoliške družbe“ na Starem tergu. Prej ko bo hiša plačana, več se bode dalo dobrega storiti na mnoge strani.

Darovali so za katoliški dom: Neimenovan z naslovom „1 kamniček“ 200 gld. — Čast. g. Uršul. spovednik Rok Merčun 5 gld. — Č. g. župnik Anton Jamnik 3 gld. — A. S. 5 gld.

Slovensko katoliško delavsko društvo prav veselo napreduje, ter ima sedaj že blizo 600 družbenikov. To ni čudo, ker Slovenci so katoličani in ker je društvo katoliško, toraj vsak naših delavcev z mirno vestjo in z veselim srcem k njemu pristopi; kdor pa pristopi k rudečkarjem in anarhistom, on je vsega milovanja vreden, ker ob enem odpade od svoje matere sv. Cerkve in je naj bolj nesrečna stvar pod solncem, on je suha veja na drevesu, kako bi mogel še kdaj miren in vesel biti? Svēt je tudi v višjih krogih spregledovati začel, v kakošno strašno brezno liberalizem in anarhizem žuga stermoglaviti ubogo ljudstvo, cerkev in državo; zato se je začelo na boljše obračati in naše katoliško delavsko društvo bode k temu veliko pripomoglo. Te dni n. pr. je to društvo sklenilo resolucijo, ktere mora vsak poštenjak vesel biti. Glasí se tako-le:

Visoka c. kr. deželna vlada za Kranjsko!

Slovensko katoliško delavsko društvo v Ljubljani sklenilo je na svojem društvenem shodu dne

¹⁾ V Briksnu imel sem ime Pavel Mazzarelli; na Francoskem imenoval me je msgr. Pie Pie Pilon.

²⁾ Profesor bogoslovja na katol. učilišču v Lijonu; njegov brat Jožef je tam kanonik; oba sta spreobrnjenca (iz judovstva) in znana pisatelja.

2. septembra t. l. sledečo resolucijo, in prosi vis. c. kr. deželno vladu, blagovoljno se na isto ozirati.

Resolucija.

Ker v Avstriji zapoveduje državni zakon, da se imajo praznovati nedelje, in s tem prepoveduje vsako izvrševanje obertnega dela ob nedeljah, ker je nedeljsko delo v moralčno in fizično škodo delavcev, ker jim isto onemogočuje vdeleževati se božje službe in odpočiti se od trudapolnega dela, ker nedeljsko delo jemlje tudi zaslužek brezposelnim delavcem, in ker je ravno nedeljsko delo v veliko pohujšanje gledé božje zapovedi in kerščanske dolžnosti, in ker se v nedeljah vkljub državni postavi še vedno izvršujejo različne oberti, izreka današnji shod „Slov. kat. delavskega društva“ do visoke c. kr. dež. vlade ponižno prošnjo, da bi ista hotela zabraniti po zakonu prepovedano izvrševanje obertnih del ob nedeljah.

Ljubljana, dne 2. septembra 1894.

Šmartno pri Litiji. (Angelj-varh malih. Zlata poroka.) Sprejmi, draga Danica, v svoje predele, kako angelj-varh varuje nedolžne otroke. Po svojih opravilih gredé je pustila mati 4mesečnega otroka v posteljici in gre v drugo sobo. Otrok se pa oberne in pade s postelje na tla skorej za 1 meter visoko; nato zaječi, kakor bi mater zaklicalo. Mati prileti vsa prestrašena, ali čudo. Otrok ima po koncu glavico in se materi nasmehljá, in ni bilo naj manjšega poškodovanja na njem. Ali ni angelj varh varoval tako malega otroka, da se mu ni nič žalega zgodilo? Ker je dete na terda tla padlo, bilo bi si lahko nogo ali roko zlomilo. Jaz mislim, da je to obvarovalo dete, ker oče in mati vsaki dan zročujeta otroka v varstvo angelj varha, Mariji in sv. Jožefu. O kerščanski stariši, priporočajte otroke angelju varhu, Mariji in sv. Jožefu precej male, da bodo obvarovani pred vsem hudim, naj jih spremljajo po vsih potih in pripeljajo v kraj, katerega je Bog pripravil!

Trinajstega avg. je bila pri nas zlata poroka. Matija Hostnik in Marija, roj. Zaverl, sta bila pred 50 leti poročena v podružni cerkvi na Libergi, in zdaj sta obhajala spomin svoje zlate poroke v farni cerkvi, kjer se je bilo zbralo obilno ljudstva. Lepo je bilo videti, ker je bilo 6 otrok in še drugi sorodovinci pri sv. Obhajilu s starši vred. To je lepo, da se človek spominja tudi Boga z vredno pripravo za lepi dan, ki ga Bog le malokterim dá učakati. Dobrotljivi Bog naj ju pa še blagoslovi, da še učakata pobožna zakonska svojo demantno poroko. Še več veselje bi se bilo obhajalo, ako bi bil dobrotljivi Bog jima pustil sina g. Jožefa Hostnika, ki je umerl v 3. letu v semenišču; ali božja previdnost ga je poklicala v boljši kraj; upamo, da je z veseljem gledal ljube starše doli iz nebes. Mislili so, da pride ta veseli dan tudi hči iz ljubljanske bolnišnice, ki je usmiljena sestra; ali to ji po redovnih pravilih ni bilo pripuščeno. Gotovo se je vse eno spominjala svojih ljubih staršev na ta dan, akoravno ni bila pričujoča pri tej slavnosti.

Pri obedu so se tudi spomnili na Marijo Lurško, ki se je napravila za farno cerkev; naj jim Marija stokrat poverne tukaj in naj milostno sprosi, da bi vsi udje srečno in pobožno po naukah sv. katoliške Cerkve, zunaj ktere ni zveličanja, živeli, in se zveličali.

Iz Železnikov 1. sept. (Pogreb č. g. kaplana Frančiška Ksav. Božič-a.) Danes, 1. dan mesca, ki je posvečen žalostni Materi Božji, je tudi za našo faro zelo žalosten in otožen. Imeli smo namreč žalostno sv. opravilo, pogreb, ter izročili materi črni zemlji truplo našega preblagega in preljubega č. g. kaplana Fr. Ks. Božič-a, ki so predvčeranjim, 30. dan avgusta popoldan ob 3. uri po dolgem in zelo hudem terpljenji mirno zaspali v Gospodu. Naj velečislana „Danica“, ki je že 47. leto nekaka cerkvena „kronika“ slovenskega naroda, blagovoli vverstiti tudi naslednje verstice v svoje listine kot v stalen duševni spominek na preblagega pokojnika. Rajni so se rodili v 6. dan dec. 1870 v Loškem Potoku kot sin ondotnega spoštovanega gosp. učitelja. Šolanja poprijeli so se zelo zgodaj. Po naravi niso bili ravno slabotne postave, marveč v mladosti baje še celo čversti in popolnoma zdravi. A naše novodobno šolstvo, ko si mladina mora toliko duh natezati, toliko se ubijati z raznimi uki, in toliko presedeti, vpljiva škodljivo na mnoge mladenčce, in to so, žali! — občutili tudi naš blagi pokojnik. Gimnazijo doveršili so v Ljubljani. V duhovskem imeniku za l. 1890 vidimo jih vpisane že kot bogoslovca I. leta naše ljubljanske škofije. Zaradi njihovega ponižnega, prijaznega, vljudnega in nedolžnoprimestega vedenja bili so baje nekaki ljubljenev vsih svojih gg. bogoslovcev-tovarišev. „Dober, še predober je.“ izrazil se mi je o njih neki gosp. sošolec še pred, ko sem jih osebno poznal. A zdravje, — to jim pa kot bogoslovcu ni hotlo biti prijazno. Bolehali so pogosto med letom; počitnice so jih za malo časa sicer okrepčale, študiranje pa jim nikakor ni hasnilo. In vendar so srečno dokončali bogoslovske uke. Lansko leto ob času ordinacije bili so za mašnikovo posvečenje še premladi, in morali bi bili čakati še nekoliko mescev. Ker so bili pa telesno zelo opešani, so premilostni gosp. knezo-škof nalašč v Rimu prosili, naj bi smeli tudi gosp. Božiča z drugimi gg. novomašniki vred posvetiti z željami: „Da bodo vsaj kot mašnik umerli.“ In tako so prejeli sv. mašnikovo posvečenje z drugimi gg. tovariši 9. julija lanskega leta, stari tedaj še le 23 let, 7 mescev in 3 dni. Novo mašo so peli 16. jul. v Idriji, kjer so jim oče umerli kot učitelj ondotne rudarske šole že zdavnej popred. Ker naša fara gledé dušnega pastirstva ni ravno težavna, in ker veje tu čist in zdrav zrak, poslani so bili od mil. gosp. nadpastirja k nam za kaplana. Z največjim veseljem nastopili so svojo službo 29. sept. lanskega leta, kazali pa tudi koj svojo gorečnost in vnemo v cerkvi kot spovednik in pridigar, v šoli kot katehet, še posebno pa pri bolnikih kot zvest tolažnik in voditelj na zadnji poti v večnost. Zvesto spolnovanje njihovih stanovskih dolžnosti bilo jim je dokaj več, kot prošnje skerbiljive matere vdove in svarila prijateljev: naj se pri rahlem zdravju varujejo presiljenja. Berž ko ne so se pri presilnem natezanju telesnih moči morali kdaj tudi hudo prehladiti, in z zdravjem jelo je iti vedno bolj navzdol. Mučil jih je silen suhi kašelj tako, da smo se včasih med sv. mašo bali, da bi ne jeli kervi buškati in metati. Kašelj vzel jim je že mesca aprila glas, da niso mogli več pridigovati, v šolo pa so hodili nekako do srede maja. Maševali so zadnjikrat 20. julija; tudi 21. je bil že k njihovi maši odvabil, ali jela jim je s tako silo tečiti kri, da smo se bali, da bi jim ne utekla, ker še zdravniška moč ni hotela pomagati.

S tem dnevom pritisnila je bila tudi bolezen nekako s podvojeno močjo, in pričelo se je, djali bi: počasno umiranje. Terpeli so toliko, da smo djali, ki smo bili priče njihovega terpljenja, da si bodo prislužili poleg deviškega venca tudi še mučeniškega. A poterpeli so vse voljno. Ko so neki dan zapazili, da se od bridkosti poterta mati-vdova v stranski sobi natihoma solzi, djali so: „Zakaj jokate; ali ste mi morebiti nevoščljivi za terpljenje?“ Prevideni so bili med časom bolezní večkrat s ss. zakramenti, zadnjikrat na predvečer njihove smerti. Tretja popoldanska ura 30. avgusta pa je bila, kakor je bilo že povedano, njih poslednja. Kakor je bilo zanimanje po vsi fari ves čas gosp. kaplanove bolezní veliko, in splošnje goreče želje in molitve: da bi jim vsemogočni Bog še podelil ljubo zdravje, tako je bila tudi žalost, ko nam je mrtvaški zvon naznanil njihovo ločitev, resnično do serc segajoča. Ves čas, kar so ležali na mrtvaškem odru, je bila soba napolnjena z domačimi in tudi zunanji, ki so hodili, kakor pri nas navadno pravimo, „molit“, pokropit jih z blagoslovljeno vodo in viditi še enkrat njih prijetno obličje. Smert jih ni bila spremenila čisto nič, viditi so bili le kot v sladkem spanji in tudi nobenega mrtvaškega duha ni bilo še takrat, ko so jih pokladali v trugo. Pogreb, ki se je veršil danes ob 10. uri, je bil v resnici veličasten. Vdeležilo se ga je do malega vse prebivalstvo, visoko in nizko, staro in mlado, imovito in siromašno. Delavci-žebjarji so vsi prenehali od dela, da so skazali preljubemu † g. kaplanu zadnjo čast. Šolska mladina z zastavo, bralno društvo z zastavo, petje, petero vancev (vmes velik, krasen, z napisom na trakih: „Preblagemu gospod kaplanu — hvaležni Železnikarji“), darovanih od vdanih in užaljenih častilcev itd. je pomagalo povzdigovati sprevod. Odkar je pred 30 leti umerl na počitnicah rojak-bogoslovec, sem. duhoven g. Matevž Lotrič, naš kraj še ni videl enacega pogreba. Sprevod vodili so prečastni gosp. kanonik Janez Sušnik, ki so imeli tudi mrtvaški govor in slovesno černo sv. mašo v farni cerkvi. Pričujočih je bilo 12 gg. duhovskih sobratov. Ko so se vsi cerkveni obredi skončali, pomikal se je sprevod proti podružni cerkvi sv. Frančiška Ksaverija, kjer so v cerkvi odpeli še „Libera“, potem pa so bili položeni blagi pokojnik pred velikim križem k večnemu pokoju. Ondi počivajo zdaj že trije priljubljeni oč. gg. duhovni železniških faranov prav kakor mašnik z azistenco pred altarjem: v sredi l. 1861 umerli zlato-mašnik in bivši župnik v. č. g. Blaž Kersnik, kot dijakon ob desni † čast. g. Matevž Lotrič, k levi pa kot subdijakon † č. g. kaplan Franc Božič. Vsem trem naj sveti večna luč, počivajo naj v sladkem miru, za nas pa naj prosijo Boga, da pridemo srečno tudi mi enkrat za njimi v rajsko večnost! —k.

Prjedor v Bosni, 27. avg. (Poterdilo in zahvala.) Hvala Bogu! Z velikim veseljem in hvaležnostjo prejeli smo zopet velikodušni milodar 40 gld., od teh 38 gld. 50 kr. za zidavo cerkve sv. Jožefa, a 1 gld. 50 kr. v dobre namene. Od onih 38 gld. 50 kr. plačali smo za tesani ogelni kamen 7 gld. 95 kr., a 2 gld. za vožnjo tega kamna, toraj 9 gld. 95 kr. Hvala Bogu! Rimo-kat. Slovenija — slavna biskopija ljubljanska, podelila je i za cerkveni vogelni kamen, ki znamenjuje Kristusa Jezusa. Bog Vam in vsem dobrotnikom in dobrotnicam poverni tisučerno! Prosimo

ponižno, spominjajte se še cerkve sv. Jožefa v Prjedoru, ktera se je že započela zidati.

Rimokatolički župni ured u Prjedoru
dne 27. avgusta 1894.

Fr. Antun Babić, župnik.

Br. Alfonz Marija, cerkv. odbornik.

Nevarnost za slovensko visokošolsko mladino.

Kolika nevarnost žuga mladenčem v visokih šolah, kaže naznanilo: da sedanji odbor visokošolskega društva z imenom „Slovenija“ na Dunaju, kakor piše „Slov.“, je sklenil, da ne more biti član „Slovenije“ noben akademik, ako načelno ne prizná dvobojevanja. — Ubogi starši, ako njih sin v tako brezbožno svojatev zabrede. Ali je to sad dolgoletnega šolanja? Narmanj 12 lét se je slovenski sin učil med drugim tudi veroznanstva, in napósled naj priznava pošastno sanjarijo, da je pripuščeno: klati se, streljati se, pobijati se med seboj zaradi kacega razžaljenja! Ali zato dajejo starši sinove v šolo, kaj? Ali tako oliko snuje visokošolska mladina?! Kakošen izgled, kakošen nauk je to za slovenske kmečke fante, kteri se že tako radi pretepajo in kterih toliko tičí po ječah zaradi pretepov, pobojev in ubojev! Čast previdnim mladenčem slovenskim, ki so v znatnem številu slovó dali taki družbi, ki tuj osát in ternje, ter človekomor jemlje med svoja pravila! Slava in naj boljši vspéh novi akademiški družbi, „Danici“, ki je vredna imena, da je domoljubna in res slovenska!

Didonov: „Jezus Kristus.“

Časopisi slovenski so večkrat poročali o znamenitem delu, katero je pred 4 leti spisal francoski dominikanec o. Didón. Naslov tej knjigi (v nemški prestavi 2 debela zvezka) se glasi: „Jezus Kristus.“ Kakor se piševo življenjepisi slavnih mož, tako se je tu lotil pisatelj vzvišene naloge, pisati življenje Odrešenika samega. Razložek med Didonovim delom in drugimi enakimi knjigami pa je — prvič — ta, da on ne podaja kacih poveršnih obrisov — ampak, kolikor je človeško sploh možno — natančneje do delano sliko Jezusa Kristusa. Vedno mogočnejše se pred bralcem dviguje vzvišena podoba Odrešenikova. Vsestransko je ta podoba razpeljana, da človek, občudujoč bitje Sinu Božjega nehoté vsklikne: Venite adoremus! To ni kako suhoparno opisavanje, ali pa kako učeno pobijanje nasprotnikov; vse znanstvene reči si je pisatelj modro prihranil za konec knjige. Didon, polen žive vere, postavil se je na stališče ss. evangelijev. On govori kakor zgodovinar in z gnjevom se obrača od onih, ki hočejo pisati zgodovino o početkih kerščanstva, pa naj zanesljivejši zgodovinski vir — sv. pismo hočejo prezirati ali po svoje tolmačiti. Ali vkljub temu, da se povsod naslanja le na besede sv. pisma, razodeva delo nenavadno živahnost. Pisatelj ume srečno vpletati poročila o judovskih navadah, o krajevnih razmerah, o izobražbi judovskega ljudstva: ves položaj tedanji je tako živo popisan, da si zamore bralec res predstavljati življenje, kakoršno je takrat bilo v sv. deželi, ko je

Kristus po nji hodil in učil. K vsemu temu je bilo treba mnogo učenja. Pisatelj je dvakrat Palestino prehodil, in dalj časa v nji živel, da se je soznanil z duhom jutrovnih dežel. Delo hvali moža učenjaka in asceta. Zlog je veličasten. Zato ni čuda, da je delo vzbudilo na Francoskem toliko pozornost, da se je knjige v 2 mescih spečalo 18.000 iztisov. Na nemško jo je preložil dr. Ceslaus Schneider. Tudi v češki jezik je prevedena.

Podajmo tukaj nekaj besedi, katere je napisal o. Didon v vvodu svoje knjige:

„Ko sem začel spisavati to delo, nisem si prikrival ne težav ne visokosti svojega početja. Čem dalje sem pisal, tem bolj sem čutil, kako težkega dela sem se lotil. Sedaj, ko je doveršeno, zavedam se najbolje sam, kako poveršno in pomanjkljivo je to delo. Ni samo moja krivda, da nisem mogel dostojno opisati Onega, o katerem sem v knjigi govoril.

Eno globoko in terdno prepričanje me je naganjalo k delu: Kristus, ki po sv. Duhu vlada Cerkev, On je zveličanje ljudi in vseh modernih narodov. Kdor serca kake dežele ali kacega stoletja k Njemu vodi, ali samo poskuša k Njemu voditi, ta tej deželi ali temu stoletju skaže največjo dobroto.

Da smo toliko omikani; da hrepenimo po pravici, po prostosti, po ljubezni, po miru, da želimo zboljšati stanje siromakom: vse to teženje ima v Kristusu svoj začetek. Če so se po Kristusu te želje vzbudile, le Kristus jih more spolniti. Kdo drugi bi zamogel krotiti sebičnost, zatirati krivice, in zmagovati strasti, ki nas razjedajo. Jezus dela te čudeže na tihem in skrivnem v našem sercu; od nas je odvisno, da jih zveršuje tudi v naši domovini.“

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Tretja cerkev je prekrasna velika cerkev ob široki, dolgi, prijazni ulici posvečena sv. Janezu Evangelistu. Cerkev ima pred svojim glavnim vhomom tik ob ulici železno, lepo izdelano omrežje ter za njim nekaj stopnjic do velikih vrat. To ti je res okusno gotično delo! Tri ladije so, pa vse je tako lepo izdelano, visoko kviško se dvigajoče, kakor bi imelo življenje v sebi; nehoté ti duha od zemlje k nebesom povzdiguje. Krasne so slike nad velikim oltarjem ter po celem visokem oboku po cerkvi. Prekrasen je marmornati veliki oltar, kateri je dvojnati, da dva mašnika lahko hkrati mašujeta, obrnjena drug k drugemu, ne da bi se vidila, ker je med njima na obe strani se odpirajoči tabernakelj. Krasni so svetniki na velikem oltarju ter posebni kinč dva velika zlata svečnika s trinajsterimi lepo razverstnimi rogli za sveče na marmornatem visokem stalu na vsaki strani oltarja; lepi so bogato pozlačeni med slehernima dvema stebroma ob dolgih treh ladijah z višave krog in krog viseči lestenci ter lustri. Krasno je to svetišče. Nehoté vzbuja pobožnemu opazovalcu želje po lepi cerkveni umetnji, ki ima svoj verhunec v nebeških višavah, v katere nas tako glasno, četudi molče vabijo in kličejo krasne cerkve.

Četerta imenitna ter posebno znamenita cerkev ob glavni, jako živahni dolgi ulici ne daleč od stoljne cerkve pa je cerkev presv. Rešnjega Telesa. Tudi ta

za kacic pet stopnjic od tal vzdignjena romanska cerkev ti je poseben kinč celega mesta. Ni sicer kaj posebno prostorna, pa se posebno vzdiguje daleč na kviško z visoko svojo kuplo. Dasiravno pa ta cerkev po svoji velikosti nekako zaostaja za družimi velikanskimi cerkvami, ima vendar veliko ter neizmerno prednost pred družimi cerkvami. To je namreč cerkev, kjer je mili Zveličar naš čudovito svetu razodel svojo resnično pričujočnost v presv. Rešnjem Telesu. To najdeš zapisano v kamnitem tlaku v cerkvi. Ko stopiš v sveti hram, vidiš poleg prižnice na evangeljski strani mali prostor, ograjen z železnim omrežjem. Ravno ta pa je tisti imenitni prostor, kjer se je to čudo godilo. V štirovoglavi kamniti plošči je ta čudež ob kratkem tako-le popisani: Hic divini Corporis arector jumentum procubuit. Hic sacra sese Hostia sarcinis emancipata in auras extulit. Hic supplices in Taurinensium manus clemens descendit. Hic ergo sancitum prodigio locum memor supplex pronus venerare aut verere. Die 6. Junii Anno Domini 1453. Po naše bi se reklo nekako tako-le: Na tem prostoru je ropar Božjega presv. Rešnjega Telesa svoje živinče s pretepanjem na tla spravil. Tukaj se je presv. Hostija iz vreče, ki se je sama razvezala, vzdignila v višave. Tu se je Hostija milostno izpustila iz višav v roke v pobožni molitvi klečečih Turincev (prebivalcev turinskega mesta). Tukaj toraj spominjajoč se, da ta prostor je po čudežu posvečen, v globoki ponižnosti moli ali pa s strahom premišluj. Dne 6. junija leta Gospodovega 1453.

Kar pa je popisano na tej plošči ob kratkem, je brati obširniše iz čveterih prekrasnih, lepo slikanih podob, na oboku, prav na stropu cerkvenem. Perva slika, nad glavnimi cerkvenimi vrati, kaže roparja, ko pride s svojim roparskim tovarišem krast monštranco s presvetim Rešnjim Telesom. Iz tabernakeljna potihoma jemaje sveto posodo, jo daje v roko svojemu tovarišu, kateri jo nese tretjemu tovarišu roparju, ki stoji s svojim oslom v kotu zunaj cerkve. Varno ter na vse strani oprežen ropar odveže na tleh vrečo, dene vanjo monštranco s sv. Hostijo, jo naloži osliču čez herbet, potem pa požene žival svojo, ter gre dalje po mestu, nadejaje se, da monštranco odnese. Kar se prav na ravno popisanem prostoru žival ustavi, ter se ne gane z mesta, če tudi jo ropar z vso silo tako zelo pretepa, da jo spravi na tla. Toda žival se ne gane z mesta. Ob enem pa se vreča sama odveže, kar kaže druga slika, in čudo! presveta Hostija se sama dvigne kviško ter obstane v zraku obdana z nebeško svetlobo. Ljudstvo sliši in vidi kaj se godi, stermi, kleči, moli in zrè v presveto Hostijo v višavi. Presv. Hostija se tako dolgo ne gane s svojega mesta, da pride nadškof turinski spremljan od velike množice ljudstva s posvečenim kelihom v roki, katerega stojé kvišku derži, ljudstvo pa kleči in moli, in glej, presv. Hostija se sama iz višav spusti v kelih. To nam predočuje prekrasna tretja slika. Z velikim veseljem nese potem nadškof v slovesni procesiji sv. Rešnje Telo, presv. Hostijo, v stolno cerkev. Pobožno ljudstvo turinskega mesta pa sklene in dá na tistem kraju, kjer se je to čudo godilo v zadoščenje za veliko nečast ter oskrunjenje, katero se je tu presv. Rešnjemu Telesu po roparju godilo, napraviti krasno cerkev v čast presv. Rešnjega Telesa.

Sveto spoštovanje in blaženo veselje tukaj navdaja verno serce. Misel se zbuja: O, mili Jezus, kako si dober, da nam s takim čudežem svojo pričujočnost v presv. Zakramentu dokazuješ! Vera, upanje in ljubezen do Jezusa v presv. Zakramentu se mu tukaj množi. Iz serca pa se mu vzdiguje prošnja k Bogu: O, da bi pač brezverci in hudobneži na ta kraj prišli in se tukaj učili, da Jezus, sin živega Boga, je v presv. Zakramentu resnično in bistveno pričujoč ter se bali Njega saj kot prihodnjega Sodnika. Ne more pa se veren častilec ločiti od tega kraja, da ne bi pobožno in z veseljem počastil svojega Zveličarja v presv. Rešnjem Telesu, rekoč: „Presveto in Božje Rešnje Telo naj večno češćeno in hvaljeno bo!“ (Dalje sledi.)

Razgled po svetu.

Bulgarija. Ondotni knez Ferdinand, vladar katoliške vere, je one dni obhajal sedemletnico svojega nastopa na bulgarski prestol. Čudno je, da dozda še nobena evropejska vlada ni pripoznala, pa tudi razun Rusije mu nobena ni sovražna, — „gran-turko“ je nekako še zadovoljen z njo — rad ali nerad. Se vé, „mlada Italija“, ki se je s cerkvenim ropom razširila, je prej priznanje si pridobila! Je pa še druga moč, ki išče narode še vedno z dobroto k sebi in na pot pravice privabiti: „apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus“ (Ps. 2.). Tu pa tam iztegne šibo z boleznijo, z viharji, z ognjem... Pa ko bojo očišćeni otroci Božji po hudobiji brezbožnih in ko bode napolnjena kupa hudobije krivičnikov, takrat se bode spolnovalo: „Tunc loquetur ad eos in ira sua, et in furore suo conturbabit eos.“ (Ibid.)

Rim. 19. vel. serpana. (Papežev godovni dan.) Na praznik sv. Joahima, papeževega patrona, sprejeli so papež šestnajst kardinalov in mnogo škofov in prelatov. Papež, katerega zdravje je izverstno, pogovarjali so se delj časa z obiskovalci. Govorili so med drugim o vgodnem sprejemu, katerega je našla zadnja enciklika na Vzhodu, nadalje o zboru za razširjanje sv. vere (o Propagandi) in o velikih stroških, ktere je ta kongregacija imela zavoljo pomoči, ki jo je skazala po potresu ponesrečenim. Nato omenili so papež preosnove liturgičnega petja, kakor tudi preosnove pridigovanja, ter so razdelili med navzoče zadnji predmet zadevajoče pisanje, ki zahteva gledé pridig priprostost apostoljskih pridig.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september.)

a) Glavni namen:

Cerkve jutrove dežele.

(Konec.)

„Polni ljubezni, pravijo sv. Oče, zremo na jutrovo deželo, iz ktere je izšel nekda blagor čez vso zemljo. Želja in pričakovanje zbude namreč v nas veselo nado, da čas ni več daleč, ko se bodo s prirojeno vero in staro slavo zna-

menite cerkve jutrove dežele vernile tje, od koder so odpadle, in to tem bolj, ker njih ločitev ne obstoji v prevelikem razločku.“

V teh cerkvah ohranjuje se splošnje, v soglasju s katoliško Cerkvijo stari, od početka izročeni kerščanski nauk. Deržé se terdno 7 zakramentov; njih škofje izhajajo v nepretergani versti od aposteljniov, njih duhovni so veljavno posvećeni; zatoraj opravljajo resnično presv. oltarni Zakrament in daritev sv. maše. „Izimši malo točk, pravijo sv. Oče, se v drugem tako zlagamo, da v obrambo katoliške Cerkve večkrat za priče in dokaze rabimo nauk in svete obrede jutrovih cerkvá.“

Pa tudi kar se tiče teh malih točk, bi komaj mogli verjeti, kako morejo naši loćeni bratje v jutrovi deželi drugač verovati, ker se nauk svete rimske Cerkve dokazuje in poterjuje s silno obilnostjo prič kot staro kerščansko izročilo, ne le iz oćetov jutrovih cerkvá, temveč tudi iz njih bogoslužnih obredov.

Kar se posebno tiče vzroka loćitve in glavne zapreke zjedinjenja, nauka namreč najvišje oblasti Petrove stolice v Rimu čez vesoljno kerščanstvo, zavernejo jih papež na celo izročilo do časa loćitve, na spričevanje shoda jutrovih škofov v Carigradu l. 536, sv. Maksima, sv. Bazilija itd.

Po pravici ponavljajo tedaj papež Gerkom besede njih velikega rojaka, kardinala Bessarion-a z leta 1439: Kako se bomo pred Bogom zagovarjali, da smo se loćili od svojih bratov, ko je sam, da bi nas zjedini in v eno čedo združil, z nebes prišel, meso postal, ter križan bil?

K Slovanom pa govore Leon XIII:

„Vas posebno se moramo spominjati, vseh slovanskih narodov, katerih slavo oznanujejo mnogi zgodovinski spominki. Vi veste, kako sta za Slovane zaslužna vaša sveta očeta v veri, Ciril in Metod, katerih spomin smo tudi mi pred nekaj leti skušali povišati s tem, da smo jima odloćili pristojno češćenje. Po njunih krepostih in njunem delovanju je večina rodov vašega debela prejela omiko in zveličanje. Tako se je zgodilo, da je bilo med slovanskimi deželami in rimskimi papeži dolgo časa najlepše medsebojno razmerje, z jedne strani v dobrotah, z druge pa v najzvestejši vdanosti. Ko je nesrećen čas vaše prednike većinoma odtergal rimski veri, premišlujte veliko vrednost povrata v jednost. Tudi vas kliče sveta Cerkev neprenehoma v svoje naročje, pripravljena, vam podati marsikako sredstvo zveličanja, blagostanja in velikosti.“

Končajo sv. Oče z molitvijo:

„Bog pa, bogat v usmiljenju, v čegar oblasti so časi in trenutki, podpira naj naše želje ter

milostivo pobitri izpolnitev božje obljube Jezusa Kristusa: Ena čeda bo in jeden pastir.“

Glavni namen za mesec vinotok:

Čiščenje svetih angeljev.

b) Posebni nameni:

10. **S. Nikolaj Tolentinski.** Blagoslov za več novih cerkvenih višjih. Važne škofijske naprave. Zavoljo vere preganjani uradniki.

11. **S. Karol Spinola in tov. muč. družbe Jez.** Spreobrnjenje avstralskih zamorcev. Več otrok boletin od kerščanskih starišev.

12. **Ime Marijino.** Varstvo habsburške krone pred kladivom prostozidarstva. Kat. ljudske družbe v Avstriji in na Nemškem. Marijini otroci.

13. **S. Notburga.** Posvečenje poljedelcev z molitvijo in delom. Stiskana gospodarstva. Daritve neke verske vertoglavke.

14. **Zvišanje sv. križa.** Neprestani boj za pravice sv. Cerkve na šolo. Katoliški poslanci, vredniki in pisatelji.

15. **S. Katarina Genovanska.** Vstanovitev cerkvene države. „Pospešitelji molitvenega apostolstva.“ Ohranitev pravega redovniškega duha. Nesrečne mačehe. (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Žena priporoča svojega moža za spreobrnjenje. — Mož, ki je blezo obseden, grozen preklinjevalec itd., da bi se ga Bog na priprošnje Naše ljube Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. — Soprog lepo prosi molitve za svojo bolešno soprogo, da se ozdravi, če je Božja volja; zahvala po uslišanji se bode razglasila.

Zahvale.

Prosila sem presveto Serce Jezusovo, prečisto Devico Marijo ter sv. Antona Padovanskega, naj mi poiščejo po pošti iz Varšave v Ljubljano zgubljeno pismo, v katerem je bilo nekaj rubljev. Obljubila sem, da uslišanje v kakem časniku objavim ter v čast sv. Antonu nekaj soldov revežem za kruh podarim. Več tednov je minulo in nič več nisem upala, da pismo dobim. A dne 29. avg. je nenadoma došlo! Ushšana sem bila, zato hvaležno spolnujem po „Zgodnji Danici“ prvi del svoje obljube. — Hvala neskončna in slava presvetemu Sercu, presveti Devici ter sv. Antonu Padovanskemu. Urš. Nanovska.

Listek za raznoterosti.

Slabo upanje za financministra. Misliti bi bilo, kdo vé, koliko dijakov bo odnesla novomeška gimnazija, ali celó že kranjska? Toda minister se je opékel! Ni jih prav veliko naših, ki bi morali belo Ljubljano zapustiti, pa še ti se z vsimi štirimi branijo, — in večina naših je že prestopilo „Rubikon“, ter Franc-Karolov in št. Jakobski most ter jih Kokra in Kerka zastonj lovite; novih pa tudi vsak dan

prosi kmalo toliko, kot je perstov na roki. Naša „suplika“ tedaj na to méri, da saj z malimi šterkovčki, ki znajo komaj „pet štetí.“ ministru prizanašajte, ali pa mu kak zlat rudnik odprite, da se s srebrom okovari, potem pa storite, „što Vam drago!“

Javorje, 1. sept. 1894. (Poterdilo in zahvala.) Priserčno se zahvaljujem v imenu pogorelcev Dolenježetinskih za prejetih 15 gld. Ob enem izrekam „Slovincu“ zahvalo za vse darove, po končani zbirki. Dobil sem vsega skupaj z domačo faro 247 gld., od dež. odbora je prišlo 300 gld. in g. glavar je nabral nekaj okoli 50 gld. = 600 gld. Lepa pomoč! Tudi zavarovalnice so splačale dosti pošteno. Tako so si večinoma že zelo pozidali. Fr. Kregar, župnik.

V Celji 4. t. m. zbrani verli slovenski domoljubi so sklenili vstanoviti Leonovo družbo, k čemur je že vse osnovano in pripravljeno. Bog blagoslovi to lepo delo!

Ognja in vode varite otroke! Velikrat se sliši svarjenje, da ne otrók samih puščati, ker v ognji in vodi se jih veliko ponesreči. Kdo pa misli na to, koliko že malo spodraslih otrók obojega spola že v otročjih letih preblago sramožljivost zapravi! Neslišano je, kako nesramno nagi po vodi berlazgajo, kakor prešiči! Koliko je nesramožljivega kopanja po leti! Tukaj, starši! iz vode peklenski ogenj šviga in zgodaj požiga nedolžnost vaših otrók! Hujši kakor natorni ogenj in natorna voda je ta dušni ogenj, na kar pa mnogi tako malo mislijo, da je kervavih solz vredno, kakor se vse godi! Kdo ne misli na nesramnega Kama?

Vprašanje. Iz Rusije nam došlo pismo obsega v jedru to-le: „Jaz sem po rodu Ilir (Illyrien), — moj déd (stari oče), Jan. Drachkovitch — Janko Draškovič — je prišel v Rusijo in je ondi ostal pod imenom, katero so — ne vem, iz kakega vzroka, spremenili v Drackovsky. — Sedaj sem edini potomec (descendent). Ker nimam familije in sem slabega zdravja, mi je zelo pri sercu, da poiščem sorodovincev v domovini, to je, v Iliriji, ako se tam nahajajo.“

Bi mi li, gospod, mogli povedati, kje v Iliriji je vás Gallis, kjer je po spisih moj ded bil rojen, in mi naznaniti kak pomoček, vsled kterega bi poiskal svoje sorodovince, Draškoviče?

Prizanesite, prosim, nadležnost, ki Vam jo vzrokuje s svojim vprašanjem, kajti v Iliriji nikogar ne poznam in okoliščina mojega zdravja mi sedaj ne dopušča, da bi sam tje prišel ...“

Ako je komu o tem kaj gotovega znanega, prosim, naj blagovoli nam naznaniti, da spolnimo željo omenjenega gospoda. Vredništvo.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimen. (po doveršenih eksercijah) 5 gld. — G. Štefan Dužnik 1 gld. — Čast. g. kapl. Šinkovec 5 gld. — Čast. g. župnik Anton Lovšin 2 gld. — Prečast. g. častni kan. J. Jan 5 gld. mesto venca na Komanov grob. — Čast. g. župnik Anton Jamnik 5 gld. — Neimen. 20 kr.

Za sv. Detinstvo: Uršula Pavčič, 15 gld. 40 kr. — Čast. g. J. Kumar, vikarij v Ravnici, 8 gld. — Č. g. Rok Merčun, nunski katehet, 10 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Neimenovana 1 zlat križček. — Iz Idrije 3 gld. in sicer s prošnjami: za dušni mir hčerki J.; Fr. za zdravje hčerki J., in J. B. za blagoslov.

Za katol. misijone: J. V. po pn. R. Fr. 50 gld.